

er en stærk Følelse af, at her er et Omraade, der trænger til Reformer.

P. Munch: Den ærede Ordfører mente, at den indsatte Bestemmelse om den tilsvarende Aldersklasse var ganske uskyldig. Jeg skal minde om, at Invalideforsikringsretten udtrykkelig har erklæret, at flere Tusinde af de nuværende Rente-nydere som Følge af denne Bestemmelse ikke vilde komme til at gaa noget ned i Understøttelse, men overhovedet vilde miste en hvilken som helst Ret til Understøttelse i Henhold til Invalidelovgivningen, og at Invalideforsikringsretten vilde komme til at staa overfor et ganske kæmpemæssigt administrativt Arbejde i de nærmeste Aar. Hver Sag skal tages op til ny Prøvelse paa Grundlag heraf for alle dem, der er i de Aldersklasser, der overhovedet kan være Tale om. Et tilfredsstillende Grundlag for Administrationen findes der saa vist ikke i den haabløse Formulering, som en Række af denne Lovs Bestemmelser i dette Øjeblik har, saaledes som den er kommet til os fra Landstinget.

Den ærede Ordfører sagde, at naar et Spørgsmaal var juridisk tvivlsomt, kunde vi lade det gaa til Højesteret. Nej, naar et Spørgsmaal er juridisk tvivlsomt, som angaar Forholdet mellem Staten og dens Borgere, har Borgerne den første Ret, saa kan Staten ikke uden videre skyde denne til Side, thi Staten kan ikke være bekendt at formindske sine Forpligtelser paa noget Omraade, hvor disse Forpligtelser er tvivlsomme. Den ærede Ordfører mindede om, at ogsaa vi har ønsket Invalideforsikringsloven ændret. Det er saa sikkert som noget, og dette er vore Ændringsforslag ogsaa i høj Grad Udtryk for. Disse Ændringsforslag vilde, hvis de blev gennemført i det praktiske Liv, betyde en stor Forringelse af Udgifterne. Den ærede Ordfører sagde før, at vi for vort Vedkommende talte kunne Ord om at spare, men naar det gjaldt om at gøre det, var vi ikke rede dertil. Jeg tror at kunne forsikre den ærede Ordfører om, at naar han i nogle Maaneder har set Virkningerne af den Sparsommelighed, der indføres gennem den Gruppe af Ændringsforslag og Lovforslag, som Regeringen har gennemført i denne Vinter, vil han være paa det rene med, at den Lettelse i det offentlige Byrder — Stat og Kommune tilsammen —, som man har talt om, eksisterer ikke i Virkeligheden; det hele er stillet op til Agitation, det hele har faaet et fuldkommen ensidigt Præg paa Grund af, at man

har ført sin Forhandling kun til een Side her i Tinget. Naar først Virkningerne viser sig i det praktiske Liv, tror jeg, man vil tale mindre højt om de lykkelige Følger for det offentlige Udgifter, som hele denne Lovgivning medfører.

Borgbjerg: Den ærede Ordfører sagde, at Diskussionens Tid nu var forbi, vi kunde gaa til Afstemning. Fuldkommen rigtigt. Det erklærede jeg mig villig til, da jeg talte før. Det var den ærede Ordfører, der indledede en ny Diskussion om hele dette Spørgsmaal, og derpaa fik han et meget kort Svar fra mig. Dette Svar var rigtigt. Den ærede Ordfører sagde nu, at de, der vil hævde, at der her ved denne sociale Lovgivning, eller antisociale Lovgivning, tages fra Invaliderne, fra de arbejdsløse, fra de syge o. s. v. og gives til de velhavende, forstaaer ikke et Muk af det hele. Den Invalid, eller de Invalider, de Tusinder af Invalider, som, hvis dette Lovforslag i Landstingets Affattelse gennemføres, enten faar deres Invaliderente nedsat fra 800 Kr. til 540 Kr. eller helt faar den strøget, skønt de Aar efter Aar har betalt deres Forsikringspræmie og havde en berettiget Forventning om denne Invaliderente, de vil forstaa det hele; de vil forstaa, at der tages fra dem; og den Rigmænd, der til Efteraaret i Oktober-Maaned faar 6 000 Kr. mere i Lommen, end han ellers vilde have, han vil forstaa det hele. Baade Invaliderne og de arbejdsløse og de gamle og de syge og Rigmændene her i vort Land vil forstaa det hele, nemlig hvad dansk Venstrepolitik, enten den kaldes moderat eller liberal, er i det Herrens Aar 1927. De forstaaer det hele.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at heller ikke en Gang det har han forstaaet, at det er en naturlig Sag, at naar vi letter Skatterne, faar de, der betaler mest i Skat, ogsaa den største Lettelse. Og med Hensyn til vor sociale Lovgivning vil jeg gøre opmærksom paa — det kom det ærede Medlem slet ikke ind paa —, at ved mange af de Lovrevisioner, vi nu har gennemført, har vi givet betydelig større Understøttelse til de daarligst stillede, i alt Fald naar henses til Kronens forøgede Købeevne endog ret betydelig større Understøttelse.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at naar den juridiske Side af Sagen er omtvistelig, har Borgerne første Ret. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at for mig